

BOGOLJUB V TUJINI

Štev. 33., Leto VII. VERSKI TEDNIK Nedelja, 15. avgusta 1948.

MATI MARIJA KONČALA JE POT.

V Bogu na zemlji Marija zaspi,
 Sin jo iz smrtnega spanja zbudi.
 Ker je na zemlji živela lepo,
 z dušo, s telesom jo vzame v nebo.

Z angeli Mati v nebosa je šla,
 tam poveličana gleda Boga,
 v božji ljubezni se srečna topi,
 krona ji večna na glavi žari.

Mati Marija končala je pot,
 čista, brezmadežna šla je odtod,
 rešena vsake bridkosti je zdaj,
 njene plačilo je blaženi raj.

Prosi, Marija, v nebesih Boga,
 lepo življenje naj tudi nam da,
 da bomo k tebi v nebosa prišli,
 ko nam bo smrt zagrnila oči.

MARIJINO VNEBOVZETJE

Umrli je nedolžni otrok. V družini vlada silna žalost. Cerkev pa ne pozna žalosti; zvonovi za tak pogreb praznično zvonijo; duhovnik v beli štoli hvali Boga, da je nedolžno dete vzel k sebi med vrste angelov.

Tako je tudi na smrti dan Marije. Njena smrt je slovo od zemlje in hkrati večno združenje Matere s Sinom. Cerkev ob tem pogrebu ne pozna žalosti. Zmagoslavna misel preveva vso liturgijo: zmagani je greh, zmagana smrt; človek se vrača k Bogu, od katerega je izšel. Veselje Cerkve more le tisti doumeti, ki je doumel besedo sv. Avguština o nemirnem srcu, ki se šele v Bogu spočije. Srce Odrešnikove Matere se današnji dan spočije v Bogu - Marija je vnebovzeta.

Enako praznuje Cerkev godove svetnikov: smrti dan svetnika je praznik v Cerkvi. Le trikrat na leto je zemsko rojstvo praznik v Cerkvi in to rojstvo Marije, rojstvo sv. Janeza Krstnika, rojstvo Jezusovo v hlevčku.

Če s takim pogledom preišljamo smrt mučenca, bomo pač vsaj malo razumeli, kako so mogli mučenci s slavošpevom na ustnicah zreti smrti v oči. Smrt je najvišja ura življenja: grem svojemu Bogu nasproti. Moje življenje, moje prepričanje, moje veselje in moj križ najdejo v smrti svojo dopolnitev.

Ne glejmo v smrti samo tisto grobo odtrganje duše iz telesa, kar je bolečina in sad izvirnega greha: vse to je stvar enega trenutka. Ko je ta trenotek mimo, se odpre pred nami silna daljava in širjawa: tu ni nobenih meja. Stojimo pred Bogom: zanj smo živeli, njemu vsak dan poklanjali svoje prepričanje, svojo voljo: zagledali smo Boga v vsej lepoti, prvokrat uživali njegovo ljubezen in svetost: in za vse to imamo ljudje skromen izraz: nebesa. V nebesih sem.

Zato se danes Cerkev raduje, zato je njena pesem zmagoslavje; zato njen vzклик: Kraljica angelov... svetnikov... ozri se na nas.

Berem "Bogoljuba v begunstvu". Nehote mislim na dneve okrog 1. junija 1945. Koliko so naše družine prežalovale. Je danes se solze niso posušile. Kot ljudje smo doživljali in nosili črnilo tistih dni.

Obrnimo stran zgodovine: 10 let, 20 let je od takrat. Mati išče grobove svojih zlatih sinov. Njena ruta ni črna, v njenih očeh ni solze žalovanja. Zmagoslavno vesela hiti tja na grob. Doumela je silni zakon smrti v vsej globini. Ona veruje in zaupa: prav v tej skrivnostni smrti iz prepričanja v neomahljivo svetost resnice v Cerkvi so naša žitna polja vsa zlata, prepolna zrna za novi rod, novo mladino, novo bodočnost tega naroda. Zrno je strohnelo, umrlo, bilo žrtvovano.... in danes to krasno sonce, ta novi rod ves prežet za Boga. Odkod vse to. O mati, o sestra, glejta silni in strašni zakon smrti, ki ni smrt, ki je življenje.

Prav tega pogleda v skrivnostno delavnico božje Previdnosti nam tako manjka. Vse hočemo kot ljudje doumeti, po človeško razbrati skrivnostne niti božjega vodstva. "Moja pota niso vaše pota, moje misli - niso vaše misli. Skušajmo povsod najti čudežno "božjo pot" - tisto "sveto božjo misel" in življenje na zemlji bo postalo svetlejšo... kakor raj na zemlji.

In sedaj pojdemo k mrtvi Materi božji Mariji. Njena smrt je zmagoslavje kakor smrt njenega Sina. Njeno življenje je bila služba božja: dekla Gospodova sem. Gospod pa je danes svojo "deklo" posadil za mizo in On, ki je edini Gospod nad vsemi gospodi, stráže

njej, ki je danes postala kraljica nebes in zemlje. Ko čuješ moliti: ki je tebe, Devica, v nebesih kronal - ne glej zlatih kron na njeni glavi; več kot zlata krona je beseda Gospodova; sam Gospod streže svoji služabnici.

Da bi bila tudi naša smrt; ura zmagoslavja, prava smrt svetnika.

KATOLIŠKI MISIJONI

DA I N N E . . . S. M A R I J A F I N K F M M

Prav tako ni misijonar, kdor v Sloveniji spreobrne kakega pogana. Dostikrat se zgodi, da se da krstiti kak musliman ali Jud. V letnih poročilih je frančiškanska župnija v Ljubljani pred vojno navedla kar lepo število takih spreobrnjenj. Če bi šlo pri delu za misijone za spreobračanje duš, bi lahko imenovali tistega patra, ki je spreobrnil in krstil tiste muslimane in Jude, kar pravega misijonarja. Ker pa ne gre za to, ampak za presajanje Cerkev, ni misijonar, saj je pri nas Cerkev že utrjena.

Slovenski duhovnik, ki gre v tujino za svojimi rojaki kot izseljeniški duhovnik, ni misijonar. Saj nič ne utrjuje Cerkev, ampak skrbi le za dušno zveličanje svojih rojakov. Seveda bi pa bilo možno, da bi šel za rojaki v poganske dežele in bi tam skrbel zanje poleg dela za ustanavljanje Cerkev med pogani samimi. Tedaj bi bil misijonar, a ne po tem, da dela med rojaki. Kot tak je samo izseljeniški duhovnik.

Kaj pa misijonar, ki dela v misijonih, pa nikogar ne spreobrne? Vedno več je takih misijonarjev. Po nekoč ni uspeha, n. pr. med muslimani. Drugi so pa zaposleni s šolskim delom, znanstvenim proučevanjem ali podobnimi stvarmi in sploh nimajo možnosti, da bi koga spreobrnil in krstil. Taki misijonarji so prav tako misijonarji kot je bil Frančišek Ksaverij, ki je na tisoče ljudi krstil. Saj s svojim delom ustanavljajo in utrjujejo katoliško Cerkev v poganskem svetu. In dostikrat s tem delom več store v ta namen kot

piše iz Otacamunda v Indiji.

Spet sem dobila po šestih letih od Vas poročilo, ki pa je zelo žalostno. Solzne so moje oči, ko berem o trpljenju mojega naroda v ljubi domovini. Ali je sv. Cerkev svobodna? Ali more v svobodi učiti sv. vero? Katoliški voditelji so vladali našo domovino in le malo je bilo brezvercev, ko sem jaz zapustila domovino. Upamo in molimo, da ljubi Bog zopet da narodu vlado katoliških mož.

Prepustimo vse božji Previdnosti! Trpljenje bo očistilo naše duše in večja bo naša ljubezen do Boga. In ne žalujmo, če smo v tujini: vsa zemlja je božja in povsod najdemo Boga.

Tu nismo imeli pretrpeti kakih vojnih grozot, pač pa smo čutili pomanjkanje živil in drugih stvari. Pač pa je naša družba veliko trpela po drugih krajih in več naših sester je izgubilo življenje. Mnogo šol, zavodov, sirotišnic in samostanov je v razvalinah, zlasti na Kitajskem, Japonskem in v Birmaniji.

Misijonsko delo napreduje. Veliko poganov in protestantov se je spreobrnilo. Med njimi tudi 4 učiteljice iz našega zavoda, od katerih je ena celo vstopila v samostan. Ve, da nam Vaše trpljenje, darovano za duše, pomaga pri tem našem misijonskem delu. Kako lepe so zgodbe spreobrnjenj! Če bi jih mogla popisati! Dovolite, da Vam popišem samo eno

tisti, ki žive med ljudstvom in ga spreobračajo. Mislimo na tiste, ki vodijo bogoslovce, bodoče domače duhovnike, ali ki prepajajo kulturo posameznega naroda s krščanstvom. Koliko ljubše bi jim bilo krščevati, a se zavedajo, da je za ustanovitev in utrditev Cerkve tudi to delo potrebno, v nekem pogledu še potrebnejše. (Dalje prihodnjič).

Borba mlade mohamedanke za sveto vero.

Pred dvema letoma je poprosila za sprejem v našo sirotišnico neka mohamedanska deklica, ki je ušla z doma. Neki katoliški učitelj, ki je zato kasneje moral dati življenje, ji je pokazal pot do samostana. Dekle nam je na

kratko povedalo svojo zgodbo:

"Moj oče je umrl in zapustil veliko imetje. Moja mati se je drugič poročila. Nekaj časa za tem pa je mati dala istemu možu še mojo starejšo sestro. Sedaj pa hoče dati še mene. Jaz tega mohamedanskega življenja nočem, hočem postati katoličanka."

Mati prednica jo je sprejela.

Nekaj dni nato jo je njena družina že zasledovala: prišli so ponjo s policijo. Trdili so, da jo je učitelj s silo odvedel v samostan. Poklicali smo dekle. Daleč proč stoječa je odgovorila policiji, da je v samostan prostovoljno prišla in da hoče tu ostati in da ne bo šla nikoli več domov.

Toda, čeprav so morali brez nje oditi, so jo vendar dve leti na vse načine, tudi s silo in zvišajo hoteli vzeti nazaj na dom. A ona je vse premagala in vztrajala.

Pridno se je učila katekizma obenem z ostalimi dekletimi. Prišel je veliki praznik za njene tovarišice, ko so sprejele sveti krst in sv. obhajilo. Sučila, tako ji je ime, je jokala, češ; zakaj ne krstite tudi mene, saj znam ves katekizem in vse molitve... Toda zdelo se je pametno še počakati in preizkusiti njeno vztrajnost.

Po dveh letih pa je prišel tudi zanjo ta lepi dan. Krstna botra ji je bila neka gospa, ki se je iz protestantizma pred nekaj leti spreobrnila v katoliško vero. Po krstu jo je mati prednica poslala v drugo, še bolj oddaljeno hišo naše družbe, da bo mogla v miru živeti.

S. T E R E Z I J A M E D V E Š Č E K,
hči Marije Pomočnice, piše iz Gauhatija v Assamu.

Kakor vidite, nisem več v Jowaju, kjer sem bila pred vojno, ampak v Gauhatiju. Ves ta čas nismo, hvala Bogu, prav nič prekinili misijonskega dela, ki mi je še do lani potekalo v Jowaju. Tamkaj so bili skoraj sami italijanski misijonarji, ki so bili radi vojne Italije z Angleži skoro vsi internirani. Zato smo morale misijonarki toliko bolj poprijeti, zlasti med žensko mladino. V nekaj letih smo ustanovile v jowajskem okraju v desetih vaseh Katoliško Akcijo za žene in dekleta, ki dajejo za bodočnost mnogo upanja. Tudi šole, sirotišnice in dispanzerji so uspevali kar naprej. Mnogokrat smo se vprašali, kako naj nadaljujemo brez sredstev, a bžija Previdnost nam je zares čudovito pomagala. Prav posebno pa pogrešam slovenskih rožencencev, svetinje in podobice, ki ste mi jih pred vojno tako pridno pošiljali, da se mi je kar milo storilo, ko sem se ob prejemu vašega pisma spomnila na to. Jaz zdaj tu oskrbujem indijske sestre in novinke domačinke, kar je lepo a odgovorno delo. Zato se vam zelo priporočam v molitev.

V NEBESA MATIJE ODŠLA

V nebesa Mati je odšla,
tam prosi za ljudi Boga,
pomoč in varstvo nam deli,
srednica je vseh milosti.

Na zemlji nič več ni lepo,
solze v potokih nam teko,
zato si vsi želimo tja,
kjer ti, Marija, si doma.

Marija, daj nam blagoslov,
pripelji srečno vse domov,
kjer bomo s tabo združeni
Boga na veke gledali.

Usliši prošnjo, Mati, to
in vabi, kliči nas v nebo,
v dom troedinega Boga,
Očeta, Sina in Duha!

Tam bomo srečni z angeli
ti hvalnice prepevali,
s teboj uživali Boga
in vekomaj ljubili ga.

Marija, ki si zmagala
s svetostjo svojo satana,
za nas pri Bogu posreduj
in z nami se za raj vojskuj!

~BOG GRE SKOZI STOLETJA~

Rimska oblast je prošnji ugodila in tolpe pregnala. -
Duhovno delo tega krivoverstva pa je bilo seveda zlomljeno z neu-
mornim delovanjem škofa Avguščina.

Pelagijanci.

Sredi teh bojev pa je prišel v Afriko nov učenik novih
zmot - Pelagij, rodom Britanec. Bil je pobožen in skromen. Priklju-
čili so se mu mnogi učenjaki in krepostniki. Učil je v glavnem, da
ni izvirnega greha in da more človek ostati brez greha tudi brez
pomoči božje milosti in biti zveličan.

Tudi proti tej krivi veri je nastopil Avguščin z vso srdi-
tostjo. Z jasnimi dokazi je ovrigel krivoverstvo in zmagala je po
vnetem Avguščinu - Cerkev Kristusova.

Avguščin pisatelj.

Sredi vseh naporov in ogromnega dela v obrambi vere je
Avguščin še vedno našel časa za velika versko-literarna dela, po
katerih vplivu je Cerkev mnogo pridobila. Spisal je 22 knjig o
"božjem kraljestvu", na katerih je delal 14 let. To delo je bilo
široki prehod iz potapljajočega se antičnega sveta v upapolno bo-
dočnost krščanskega srednjega veka.

O njegovem verskem življenju, ki ga je spisal v nekakšni
molitveni obliki - v "izpovedih", pa je po pravici rečeno, da je to
knjiga svetovnega pomena, saj med opisom svojega življenja hvali in
oznanja le Boga in razodeva nauk Cerkve. - Geslo knjig "Kraljestvo
božje" je bilo po psalmistu: "Srečno ljudstvo, kateremu zapoveduje
Gospod!" "Izpovedi" pa nosijo geslo, ki velja za vse čase in ljudi:
"Ti si nas za se ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne
počiva v Tebi!"

Konec dela.

se je Avguščinu približal. Ljudski val s severa je preko Sredozemske-
ga morja zajel tudi Severno Afriko. Vandali so vdrli v Numidijo in
oblegali Hippo. Mesto so naskakovali tri mesece. Kot poveljnik po =

tapljajočega se broda je Avguštin izdržal pri svojih ovčicah. Njegove moči pa so pošle, sredi največjega vandalskega napada je ob bučanju bojnih trum šel veliki božji borec v avgustu l. 430. star 76 let v večni mir svojega Gospoda.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje.)

"Tu je moja roka. Ne bom vam več nadležen. Oprostite, da sem vam in Cilki prizadejal toliko bridkosti. Zbogom!"

Pograbil je plašč in violino in kakor brez uma planil iz hiše. Vzela ga je noč.

Oče Cvelbar je gledal za njim in dejal polglasno:

"Ubogi človek!"

11.

Cilka je prejela na svojo prošnjo odgovor, da je sprejeta v noviciat reda Šolskih sester v Mariboru.

Pripravljala se je na odhod.

Dvoje stvari je še doživela pred svojim odhodom.

Nekega popoldne ob koncu meseca novembra je ustavil na cesti pred Cvelbarjevo hišo lep osebni avtomobil. Iz njega sta stopila dva gospoda. Trenutek kasneje pa sta že stala pred Cilko, očtom in materjo.

Bila sta ravnatelj in dirigent ljubljanske opere. Po običajnem pozdravu in po najstrožjih bontonskih predpisih predstavljajna je gospod ravnatelj začel v zbranih besedah:

"Povedati vam morava, da je zaradi osebnih vzrokov pred dnevi zapustila našo opero primadona naše opere madam Zlata Krstulović - Ahačič, ker je bila angažirana v operi v Pragi. S tem je postalo izpraznjeno mesto sopranistke in solistke v naši operi. Spoštovana gospodična! Vodstvo naše opere se je odločilo, da vam prvi ponudi to mesto in sicer s takojšnjim nastopom."

Vsi Cvelbarjevi so bili silno presenečeni. To je bila zelo laskava ponudba in visoka odlika za Cilko.

"Ako kdo hoče priti za menoj, naj vzame svoj križ in hodi za menoj!"

To je bilo geslo njenega življenja. Niti za trenutek se ni zmedla, ampak je v zbranih besedah, kakor je bila nagovorjena, tudi odgovorila:

"Spoštovana gospoda! Priznati moram, da me je v tem trenutku doletela tako visoka čast, katere nikdar nisem pričakovala. Čutim dolžnost, da se po vama vodstvu naše opere najiskreneje zahvalim za visoko priznanje, s katerim sem bila danes počaščena. Za umetnika - pevca ni večje časti, kot je ta, če je sprejet v dom pevske umetnosti, ki je last vsega naroda in tako postane tudi sam narodova lastnina. Toda želim, da tudi vidva tako iskreno sprejmete moje besede, kot sem jaz sprejela od vaju. Oprostita, ne zamerita, toda jaz vaše visoke ponudbe ne morem sprejeti."

Obraza ravnatelja in dirigenta sta se podaljšala, bila sta silno razočarana. Kaj takega nista pričakovala. Mislila sta, da bo Cilka z obema rokama pograbila priliko in s tem še računala nista, da bi jima ponudbo odklonila. (Dalje prihodnjič.)

NASLEDNJO MOLITEV JE SESTAVIL NAŠ NADPASTIR IN JO DNEVNO MOLI. TUDI MI JO MOLIMO VSAK DAN. TISKANIH BO 500 IZVODOV VEČ IN JO BOSTE LAHKO ŠE DOBILI!

MOLITEV SLOVENSKEGA BEGUNCEV K MARIJI

Naša Kraljica si, Marija Pomagaj! Pozdravljamo te iz vsega srca, navdušeno kipe naše pesmi pred tvoj prestol. Prižnavamo te radostno in vdanostno za svojo kraljico, pod tvojim varstvom se hočemo v življenju boriti, ob tebi za Jezusom hoditi tudi po križevem potu, v tvojem mogočem varstvu živeti in umreti.

Majhni smo, ubogi in stiskani, izmed najmanjših norodov sveta, brez bogatih sredstev, brez svetovnega ugleda, naša beseda v zboru velikih in mogočnih malo tehta in velja. Ti, nebeška Kraljica, bodi nam Mati, h kateri naš narod kot nebogljen otrok v vsaki stiski in skrbi pribeži. Saj vidiš in poznaš našo sedanjo strašno stisko in veš, v čem je rešitev in kod vodi pot v pravo svobodo. Zato se v tvoje roke predamo, da nas vodiš - sami bi gotovo zašli v pogubo - in ti predlagamo vse svoje prošnje. O, koliko jih imamo; naklonjeno jih poslušaj:

V tvoje materinske roke, o Kraljica, izročamo vse sedanje trpljenje, ki je kakor povodenj pridrlo nad nas. Izročamo ti pomanjkanje, ki nas tare telesno, zaskrbljenost, ki gloda v naših mislih dan in noč. Poslušaj vzdihne ujetnikov, zaprtih in obsojenih, sprejmi njihove solze in krvave srage v trdih ječah, ob težkem delu in bogokletnem zasramovanju. Darujemo ti neznosne muke in strahotno smrt, ki so jo tisoči naših nikdar pozabljenih bratov in sestra prestali; njihovim smrtnim mukam pridružujemo nedopovedljivo globoko žalost, s katero žalujemo za njimi.

O Kraljica, ki si bila Mati sedmerih žalosti in razumeš veliko bridkost našega naroda; kakor si svoje srčne muke združevala z Jezusovim trpljenjem in jih Bogu v naše odrešenje darovala, tako prosi zdaj Jezusa, naj iz tvojih brezgrešnih rok sprejme vse naše trpljenje, ki se nam zdi ogromno, pa je v primeri z njegovim tako neznatno, in naj ga združi s svojim lastnim trpljenjem ter ga skupaj s svojim daruje nebeškemu Očetu, da se nas po njegovem zasluženju usmili in nam prizanese.

O Kraljica, pravičnim med nami sprosi stanovitnost v milosti božji, skušanin in ogroženim pomoč in varstvo, grešnikom spreobrnjenje, sovražnikom božjim ponižanje, dušam naših rajnih, ki se v vicah očiščujejo, skorajšnji prehod v nebesa, kjer bodo gledale in uživale neskončno lepoto božjo. Nam beguncem uteši grenko domotožje in nam pripravi kmalu veselo vrnitev v varno, mirno in svobodno domovino.

Posebno ti priporočamo našo mladino. Poglej, usmiljena Mati, v kakšnih silnih nevarnostih je, da v brezbožnem okolju izgubi vero v Boga, ljubezen do Jezusa in nedotaknjeno lepoto krstne

nedolžnosti, da pozabi božje zapovedi, se preda grešnim strasten in začne celo sovražiti Boga ter tako pogubi svoje duše. Mogočna Kraljica in Mati, ne dopusti tega, usmili se nedolžnih otroških duš; prosí Jezusa, da stre moč hudobnega duha in vzame zapeljivcem možnost, da bi nadaljevali svoje pogubno početje. Vodi našo mladino k Jezusu, naj vzame mlade duše v svoje mogočno varstvo ter jih blagoslovi z najmočnejšim blagoslovom.

Svetega Duha, ki z modrostjo in ljubeznijo vodi in ureja svet, prosí, o Kraljica, naj razsvetljuje, vodi in navdihuje vse one, ki kujejo našo usodo, da bodo naš razkosani narod združili in mu dali vse pogoje, da si po božjih zapovedih uredi miren in svoboden dom, v katerem ne bodo vladale brezbožne sile, mervč vera v Boga, ljubezen božja in medsebojno spoštovanje, da bo tako naš narod viden dokaz neizmerne božjega usmiljenja, iz katerega bomo mi in ves svet spoznali, da nas je po tvoji materinski priprošnji edino božja dobrotla rešila in se ji bomo javno in glasno zahvaljevali ter svoje obljube z radostnimi srci izpolnili.

Kraljica nebeška, pritegni naše želje in misli k sebi v nebesa. Vzbudi v naših srcih domotožje po nebeški domovini. Po kratkih letih zemeljskega izgnanstva nas milostno sprejmi in predstavi Jezusu, da se pri njem snidemo z vsemi, za katerimi še vedno žalujemo, in da bomo ob tebi z Jezusom večno kraljevali.

Kraljica vesoljstva, to so naše prošnje. S polnim zaupanjem se zatekamo k tebi. O Marija, materno imaš srce, ne moreš zavriniti našega zaupanja, ne boš odbila naših prošenj. Verujemo, da bo končno le zmagalo tvoje brezmadežno Srce in bo po božji volji prineslo tudi našemu narodu mir. Pospeši zmago svojega Srca, da ne bo šlo toliko duš v pogubo.

Kraljica, Srednica vseh milosti, posreduj nam zaprošene milosti, da bomo v času najtežjih preizkušenj doživeli najobilnejše usmiljenje vsemogočnega Boga po tebi, Marija Pomagaj, ki si in boš naša Kraljica in naša Mati. Amen.

Škof Dr. Gregorij Rožman.

